

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 577/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Marušinom, Karloveská 6C, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 127/2016 z 25. mája 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Marušinom, Karloveská 6C,

Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 127/2016 z 25. mája 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 377/1997 o zrušenie podielového spoluvlastníctva a jeho vyporiadanie v procesnom postavení žalobkyne. Okresný súd po právoplatnom skončení veci o trovách konania strán sporu rozhodol uznesením č. k. 8 C 377/1997-407 z 8. januára 2010 (ďalej len „uznesenie z 8. januára 2010“) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Pri posúdení úspechu v spore okresný súd vychádzal nielen zo spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva, ale prihliadol i na návrhy strán sporu týkajúce sa vyporiadania, ako aj na navrhovanú výšku náhrady za spoluvlastnícky podiel. Sťažovateľka bola podľa názoru okresného súdu úspešná v časti, v ktorej okresný súd podielové spoluvlastníctvo zrušil, a v časti, v ktorej nehnuteľnosť prikázal do jej výlučného vlastníctva. Za neúspech okresný súd považoval skutočnosť, že primeraná náhrada bola ohodnotená podstatne vyššou sumou, akú požadovala sťažovateľka. Vzhľadom na uvedené aplikáciou v tom čase platného a účinného § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) okresný súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 9 Co 299/2011 z 30. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie z 30. novembra 2011“) uznesenie okresného súdu zmenil tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal, a v časti náhrady trov konania štátu napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania.

Proti zmeňujúcemu výroku uznesenia krajského súdu z 30. novembra 2011 sťažovateľka podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 232/2013

z 20. júna 2014 rozhodol tak, že uznesenie krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci krajskému súdu odvolací súd opätovne vo veci náhrady trov konania rozhodol uznesením sp. zn. 9 Co 741/2014 z 30. januára 2015 (ďalej len „uznesenie z 30. januára 2015“) tak, že uznesenie okresného súdu z 8. januára 2010 zmenil tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení označeného rozhodnutia okresný súd zotrval na názore, že je namieste uplatniť § 150 ods. 1 OSP, keďže sťažovateľka navrhla prvýkrát žalovanému vyporiadanie spoluvlastníctva dohodou viacerými spôsobmi; prvýkrát žalovaný súhlasil s možnosťou odkúpenia spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky, s čím však sťažovateľka nesúhlasila, druhýkrát navrhla reálne rozdelenie nehnuteľnosti (ktoré neakceptoval žalovaný) a napokon podala na okresnom súde návrh na začatie konania, ktorým žiadala nehnuteľnosť prikázať do jej výlučného vlastníctva v spojení s uložením povinnosti vyplatiť primeranú náhradu žalovanému.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania krajský súd vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľka viackrát menila navrhovaný spôsob vyporiadania a napriek súhlasu žalovaného k uzavretiu dohody podľa ňou navrhovanej alternatívy nedošlo. Keďže v konaní navrhla úplne iný spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, ku ktorému sa žalovaný nemohol vyjadriť, zmarila možnosť postupu podľa § 141 OSP, a teda možnosť predísť sporu. Na základe uvedených skutočností by podľa názoru krajského súdu bolo nespravodlivé od žalovaného, ktorý bol ochotný pristúpiť k žalobkyňou (sťažovateľkou) navrhutej alternatíve dohody, požadovať zaplatenie trov konania.

Dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z 30. januára 2015 najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

Sťažovateľka namieta, že nedoručením vyjadrenia žalovaného k dovolaniu proti uzneseniu krajského súdu z 30. januára 2015 jej bola odňatá možnosť konať

pred súdom relevantným spôsobom, čím došlo k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (rozsudok ESLP z 13. januára 2015) je kontradiktórnosť konania podľa názoru sťažovateľky potrebné vnímať formálne. Znamená to, že všeobecnému súdu neprináleží hodnotiť a posudzovať podanie protistrany po obsahovej stránke. Všeobecný súd je povinný doručovať všetky procesné podania bez ohľadu na ich relevantnosť a obsah. Z uvedených dôvodov nedoručením vyjadrenia žalovaného k dovolaniu sťažovateľky došlo k porušeniu jej práv zaručených ústavou a dohovorom.

Podľa sťažovateľky je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prekvapivým rozhodnutím, keďže ním najvyšší súd nezistil podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu z 30. januára 2015. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu absentuje *„právne stanovisko k dôvodom, pre ktoré dovolací súd uznesenie v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka s právom na predvídateľnosť rozhodnutia súdov očakávala, že odvolací súd zaujme právnu analýzu a právne zdôvodní svoje rozhodnutie nepriznať jej náhradu trov, miesto toho len obsahovo s väčším narábaním slovnej zásoby zopakoval to isté, čo uviedol v uznesení 9 Co 299/11-435 a tak opäť porušil právo sťažovateľky na dostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.“*.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu absentuje dôkaz o tom, že „odvolací súd v konaní sp. zn. 9 Co/741/2014-501 splnil zákonnú povinnosť v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a rozsudok presvedčivo na základe označených dôkazov zdôvodnil v tých častiach, pre ktoré Najvyšší súd SR dňa 20. júna 2014 uznesenie Krajského súdu zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Z doterajšieho konania pred odvolacím a dovolacím súdom nebolo dôkazne preukázané, že sťažovateľka nebola v konaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva plne úspešná, a preto má sťažovateľka za to, že nepriznanie trov nebolo zákonné. Zároveň nebolo doposiaľ na základe dôkazov

preukázané, že sťažovateľka bola v konaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva len čiastočne úspešná, hoci v predmetnom konaní jej prvostupňový súd prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva s povinnosťou uhradiť odporcovi primeranú náhradu tak ako v návrhu žiadala.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, prizná sťažovateľke finančné zadostučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania v sume 353,59 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne

neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka predostiera v sťažnosti dve kľúčové námietky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, a to ústavnú neudržateľnosť jeho odôvodnenia, z ktorého nevyplýva posúdenie toho, či si krajský súd ako odvolací súd splnil svoju zákonnú povinnosť rozhodnutie o náhrade trov konania presvedčivo odôvodniť (ďalej aj „námietka nedostatočného odôvodnenia“), a nedoručenie vyjadrenia žalovaného k dovolaniu sťažovateľky (ďalej aj „námietka nedoručenia vyjadrenia žalovaného“).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal zo svojej judikatúry, v súlade s ktorou nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vzhľadom na svoje ústavné postavenie ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani to, ako posúdil skutkové otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania rámcovo preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu na účely posúdenia, či sťažnosť sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení k sťažovateľkou namietanému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP predovšetkým zdôraznil:

«Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. sa rozumel postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznával (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

16. Dovolací súd v súvislosti s námietkou žalobkyne pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie bola rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom sa táto norma uplatňovala aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo

sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

17. V tejto súvislosti treba upozorniť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

18. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v preskúmvanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety citovaného stanoviska. Dovoláním napádané uznesenie odvolacieho súdu zhrňa doterajší priebeh konania, popisuje dôvody, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu odvolania, uvádza rozhodujúci skutkový stav, cituje právne predpisy, z ktorých súd vyvodil svoj právny názor. Jeho obsahom sú aj úvahy, ktorými sa pri hodnotení dôkazov riadil a na základe ktorých dospel k úsudku, že konkrétnu procesnú situáciu možno hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý výnimočne nemožno žalobkyňi náhradu trov konania priznať. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu dáva odpoveď na podstatné otázky týkajúce sa náhrady trov konania a zodpovedá tak požiadavkám vysloveným v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu z 20. júna 2014 sp. zn. 6 Cdo 232/2013. Dovolací súd považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne zdôvodnené a presvedčivé. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentovala, že uznesenie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

19. Dovolacia námietka o odňatí možnosti žalobkyne konať pred súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené, je preto neopodstatnená.

20. S odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. nemožno zamieňať prípadnú vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Žalobkyňa odňatie možnosti

konat' pred súdom v značnej miere odôvodňovala práve takýmito námietkami (nesprávnym právnym posúdením veci a tzv. inou vadou). Námietkami v tomto smere by sa najvyšší súd mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné, čo v danom prípade nie je splnené.»

Po preskúmaní podstatnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sa nestotožňuje s námietkou sťažovateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu. Naopak, prihliadajúc na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v ňom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacím dôvodom namietaným sťažovateľkou [§ 237 ods. 1 písm. f) OSP], s ktorým sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Najvyšší súd svoj záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľky v rozsahu dovolacej námietky vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, preto tento jeho záver nemožno považovať za nepreskúmateľný. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v zákone. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach). Skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľky ako neprípustné a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov,

sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (IV. ÚS 245/2010). Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok (Civilný sporový poriadok) výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Námietka sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu nedôvodná.

Druhou sťažnostnou námietkou sťažovateľka poukazuje na požiadavku formálneho uplatňovania zásady kontradiktórnosti, ktorá zodpovedá príslušnej judikatúre ESLP a v tejto súvislosti argumentuje, že nedoručením vyjadrenia žalovaného k jej dovolaniu došlo k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si vyžiadal relevantné podklady zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 377/1997 a z nich zistil, že tvrdenie sťažovateľky o tom, že vyjadrenie žalovaného k dovolaniu jej nebolo doručované nie je pravdivé. Naopak, z relevantných častí spisu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného k dovolaniu sťažovateľky bolo okresnému súdu doručené 20. mája 2015 a následne doručované

sťažovateľke. Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu bolo sťažovateľke doručené 29. mája 2015.

Vzhľadom na preukázanie nepravdivosti tvrdenia sťažovateľky o tom, že vyjadrenie žalovaného k dovolaniu jej nebolo doručené, ústavný súd konštatuje, že aj druhá námietka sťažovateľky je nedôvodná.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018